

De Kunstknie van mijn vader*

Henk van Ravesteyn [bestuurslid, Stichting Vrienden van Het Natuurhistorisch; henkvanravesteyn@gmail.com]

Jelle - je gaat Rotterdam verlaten en namens de Vrienden mag ik je een afscheidscadeautje aanbieden. Dat mag wel na 28 jaar Natuurhistorisch Museum Rotterdam. Je begon met een half-verbrande verzameling uit een vergeten hoekje van de dierentuin en met een paar enthousiaste vrijwilligers. Nu staat er een modern, klein, professioneel, museaal pareltje te glimmen tussen al die mastodonten in het Museumpark. Je gaat je straks vanuit Utrecht helemaal werpen op het hoogleraarschap vertebratenpaleontologie (een woord waar je echt op moet oefenen). Je kunt ook zeggen 'professor oude botten en botjes'. Toch voldoe je niet aan het stereotype beeld van de stoffige professor tussen een verzameling dooie dingen die alleen voor liefhebbers leuk is.

Je laatste boek heet Jelle's Weekdieren, dat zijn beesten zonder botjes. Het is een verzameling dierenverhalen uit dagblad Trouw waarmee je de lezer meesleept in je passie voor de natuur en de gekkigheid van mensen. Dus toch weer over gratige wezens. Ook wetenschappelijk heb je wel een uitstapje gemaakt naar dieren zonder botten zoals de toegeknepen korfmossel. Maar dat had ook wel weer te maken met de mens die zich met de natuur bemoeit, door van alles met zich mee te slepen.

Bijzondere combinatie

Je bent de bijzondere combinatie van enerzijds de wetenschapper die werkt aan spitsmuizen en reusachtige roofpotvissen opgraaft in de woestijn. En anderzijds ben je de publicist, die het minder geleerde publiek weet te boeien door boeken, lezingen, stukken in dagbladen en de regelmatig te horen of zien is op radio en TV. Je bent altijd vriendelijk, kritisch, erudiet, belerend, maar niet aanmatigend of vingerwijzend. Je bent iemand die aanzet tot nadenken en overwegen vanuit verrassende standpunten zoals in je boek *De mierenmens*.

Wat laat je achter? Een museum als een juweeltje, een sieraad dat stukje bij beetje is opgebouwd. Eerst opruimen, dan bouwen, uitbouwen en ten slotte

▲ 'De kunstknie van mijn vader' (ISBN 978 90 73424 19 7) bundelt alle 83 Straatgrascolumns van Jelle Reumer, van de eerste uit juli 1992 (in jaargang 4, nummer 2) tot de laatste in dit nummer. Het boek telt 108 pagina's, is gebonden in hardcover met leeslintje en is vormgegeven door Erik Sandifort. Te koop in de Museumwinkel voor de vriendenprijs van 9,90 (zolang de voorraad strekt).

vastleggen - klaarleggen voor de volgende generatie. Je hebt een mooi museum neergezet dat met weinig kleerscheuren uit de moeilijke financiële tijden in de culturele sector is gekomen. Jij en je medewerkers maakten spraakmakende tentoonstellingen en zetten acties op die voor veel publiciteit zorgden, zelfs een bijzondere Nobelprijs. Je deelde zelf(s) fossiele botten uit - je gaf ze weg voor het goede gevoel.

Gebundelde columns

Als je het bouwsel ziet van het museum dat je achter je laat, is het een prachtig geheel. Als argeloos bezoeker bekijk je zelden de afzonderlijke bouwstenen, dat deed de metselaar destijds wel bij de opbouw. Bij dit afscheid krijg je van ons weer een stapeltje bouwstenen terug. De gebundelde columns die je in de afgelopen 23 jaar voor het museumblad *Straatgras* schreef. Er zullen weinigen zijn die alle jaargangen compleet bij de hand hebben, nu kun je het toch nog even nalezen. Dit boek - *De kunstknie*

▲ Henk van Ravesteyn. (Maarten Laupman)

van mijn vader - is samengesteld door je medewerkers, museummannen en museumvrouwen die nu je werk voortzetten en daarmee een eerste zelfstandige proeve geven van het vak dat ze van jou geleerd hebben. Het ga je goed in Utrecht. We zijn jaloers op je studenten die straks je ongedeelde aandacht krijgen. ◀

Vervolgens overhandigde Henk van Ravesteyn het eerste exemplaar van 'De kunstknie van mijn vader' aan een volkomen verraste Jelle Reumer [red.]

* Toespraak, uitgesproken bij het afscheid van Jelle Reumer als directeur van het Natuurhistorisch Museum Rotterdam op 27 november 2015.